

ת"פ 10226/09 - מדינת ישראל נגד יוסף אבו מור

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14-09-10226 מדינת ישראל נ' אבו מор(עוצר) 21 אוקטובר 2014

בפני כב' השופטת דינה כהן-לקה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יוסף אבו מор (עוצר)

זכור דין

רקע

1. ביום 17.9.2014 הורשע הנאשם לפני הודהתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952. זאת בגין כך שביום 2.9.2014, בסמוך לשעה 19:20, שהוא הנאשם שהינו תושב האזור, ברחוב יצחק קרייב בירושלים, וזאת מבלי שהיא בידיו אישור שהייה או תעסוקה כדין.

טייעוני הצדדים לעונש

3. המאשימה התנגדה להארכת התנאי. לטענתה, מתחם ענישה הולמת שנו ממספר שבועות ועד מספר חודשים מאסר בפועל. נכון עבורי הפלילי של הנאשם, וכן נכון למועד של מאסר על-תנאי בר-הפעלה בן 5 חודשים שתלווה וועמד כנגד הנאשם, עתרה המאשימה להטלת עונש מאסר בפועל בגין תיק זה, להפעלת העונש המותנה במצבבר, וכן להטלת עונש מאסר על-תנאי ממשמעותי הצופה פנוי-עתיד.

מנגד, הסגנור טען למתחם ענישה הולמת שנו מ- 10 ימים ועד 6 חודשים מאסר בפועל. הסגנור הוסיף ועמד על מכלול הנسبות לקוala בעניין מרשו, וטען כי הנאשם נכנס לישראל פעם אחר פעם נכון מצוקה כלכלית קשה וצורך להתרפנס, ובשים לב לכך שהוא תושב בטיר הסמכה מטעם מלחה בירושלים. לטענת הסגנור, משך המאסר המותנה התלוי וועמד כנגד הנאשם (5 חודשים) הינו ארוך, והפעלתו תוביל לתוכאה בלתי צודקת. לגישת הסגנור, הפתרון הריאי בנסיבות המקירה הוא להסתפק בימי מעצרו של הנאשם (מעל לחודש וחצי) ולהאריך את תקופת התנאי התלוי וועמד כנגד מרשו.

הנאשם עמד לפניו על קשיי הפרטסה באזורי מגוריו, ועל כך שלטענתו המציאות מחייבת אותו להכנס לישראל כדי להתרפנס.

בקשת ההגנה להארכת תקופת התנאי

4. בהתאם לסעיף 56 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הכלל הוא כי ביצוע עבירות תנאי יוביל להפעלת המאסר המותנה, וזאת על-מנת להגדיל את כוחו המרתיע של עונש המאסר על-תנאי. רק במקרים חריגים ורק "מטעים שיירשמו", רשיי בית-המשפט להורות על הארכת תקופת התנאי, אם שוכנע כי בנסיבות העניין "לא יהיה הצדיק להפעיל את המאסר על תנאי" - כך בלשונו של סעיף 56 הנ"ל (לפרשנות הוראת-החוק האמורה ראו: 4517/04 מסרואה נ' מדינת ישראל, פיסקה 6 לפסק-דיןו של כב' השופט לוי (10.3.2005); ע"פ 07/07 11092 פלונית נ' מדינת ישראל, פיסקה 15 לפסק-דיןו של כב' השופט מלצר (2.6.2011)). יעיר כי לפי לשונו הברורה של סעיף 56(א) לחוק העונשין, תנאי מקדים להארכתה של תקופת תנאי, הוא כי בית-המשפט לא הטיל בשל העבירה הנוספת עונש מאסר.

5. השאלה המונחת לפתחי הינה האם יש ממש בטענת ההגנה לפיה היא זה בלתי הצדיק להפעיל את עונש המאסר המותנה בין חמישת החודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם במקורה דן. שאלה זו מתעוררת בשים לב לכך שהנאשם אמם נכנס פעמי אחר פעמי לשטחי ישראל, אך זאת לצרכי פרנסה עקב קשיים אישיים ומצב כלכלי דוחוק, כאשר באף אחד מן המקרים לא יוחסו לנאים עבירות נוספות בלבד העבירה של כניסה לישראל שלא כדין.

לאחר ש核实תי את טענות הצדדים בעניין זה, מסקנתי היא כי אין בנסיבות העניין הצדקה לחירגה מהכלל לפיו שההורשע הנאשם בעבירת תנאי, יש להפעיל את המאסר המותנה התלוי ועומד בעניינו. אבהיר טעמי לכך.

6. בכל הנוגע לטענה כנגד המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם - רק לאחרונה שבוחזר בית-המשפט העליון על ההלכה הפסוקה לפיה עצם אורכו של עונש מאסר על-תנאי שהוטל בהליך קודם, אינו טעם מיוחד להארכתו (ראו: רע"פ 2801/14 מרעד נ' מדינת ישראל (29.4.2014) והאסמכתאות המובאות שם). לנאים עדמה בשעתו הזכות לערער על גזר-הדין הקודם שניתן בעניינו, ולטעון כנגד משך המאסר המותנה שנגזר עליו אז. משלא עשה כן, הרי עונש המאסר המותנה בין חמישת החודשים שהוטל עליו במסגרת ת"פ (ו-ט) 1561-07-13, הינו בבחינת נתון עונשי שלא ניתן לשנותו כיום. במאמר מוסגר אוסיף כי אף אם יטען הטוען כי משך המאסר המותנה שהוטל על הנאשם בשעתו אינו קצר, הרי אין מדובר במאסר מותנה ארוך במיוחד או קיצוני במשמעותו.

7. בכל הנוגע לטענה שעונייה נסיבות אישיות - אציין כי איןני מקללה ראש בקשרו האישים של הנאשם, במצבו הכלכלי הדוחק ובקשרי הפרנסה במקום מגורי. יחד עם זאת, קשיים אלה, כשלעצמם, אינם יכולים להצדיק כניסה לישראל שלא כדין פעמי אחר פעמי ללא היתר כניסה ושהיה, ואין בכוחם להוביל להארכתו של המאסר המותנה. אילו יקבע כי די בקשיהם מן הסוג האמור כדי להצדיק הארכה של תקופת תנאי, כי אז הכלל בדבר הפעלתם של מאסרים מותנים יהפור לחריג, ונמצא חוטאים לשונה של הוראת-סעיף 56 לחוק העונשין ולתכליתה הרטעתית.

8. סיכום של דברים; אין בטענותיו של הסגנו, כל אחת כשלעצמה ובכוחן המצטבר ייחידי, כדי לשכנעני כי מדובר במקרה שנסיבותיו מצדיקות להסתפק בימי מעצרו של הנאשם תוך הארכת התנאי התלוי ועומד כנגדו. אוסיף ואומר כי עיון בಗילוין הרשעות הקודמות של הנאשם מלמד כי בעבר כבר הוטל על הנאשם עונש מאסר מותנה בגין חודשים, והוא הופעל נגדו בגין ביצוע עבירת תנאי (ת"פ (ו-ט) 57818-07-12).

מתחם העונשה הולמת

9. על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש הכולל את מעשי העבירה בהתאם לעקרון הלהמה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות ביצוע העבירה ובמדייניות העונשה הנוהגה.

בכל הנוגע **לעריכים המוגנים** שנפגעו במקורה דן - CIDOU, העבירה של כניסה לישראל שלא כדין טומנת בחובבה סיכונים פוטנציאליים לביטחון תושבי ישראל, פוגעת ביכולת המדינה לפקח על הנכסים והויצאים מתחומה, מכבידה על רשות אכיפת החוק ומקשה על הסדרת מדיניות שוק העבודה באמצעות מערכת היתרי שהיא. מבחינת **נסיבות ביצוע העבירה** - עסקין בעבירה בודדת של כניסה לישראל שלא כדין, ללא עבירות נלוות. אין אינדיקציה לכך שהכניסה לארץ הייתה למטרה אחרת מאשר צרכי צרפת. **העונשה הנוגגת** בגין העבירה הנדונה בהתחשב בנסיבות האמורות (Hebireה בודדת ללא עבירות נלוות ולצרכי צרפת) נעה מספר ימי מאסר בפועל ועד מספר בודד של חודשים מאסר בפועל. בפרשא אחרת, קבע בית-המשפט המחוזי בירושלים עונשה הולמת הנע **בין 10 ימי מאסר בפועל לשישה חודשים מאסר בפועל** (ראו: עפ"ג (י-מ) 44287-02-13 מדינת ישראל נ' אלטניך (24.2.2013)). מתחם זה רלוונטי לעניינו של הנאשם שלפני. בנסיבות המקירה, לא ראוי לסתות ממתחם זה לקולא או לחומרה.

גזרת העונש המתאים

10. לצורך גזרת העונש בגדיר המתחם האמור, יש להתחשב בנסיבות שאיןן קשורות ביצוע העבירה כאמור בסעיף 4יא לחוק העונשין. **ל考לא**, שקלתי את ההזדהה ונטיית האחריות מצד הנאשם, וכן את נסיבותיו האישיות כפי שפורטו עלי-ידי סנגורו. בנוסף כי עבורי הפלילי של הנאשם לא כולל הרשעות קודמות בעבירות רכוש או אלימות (כאמור, גם הפעם עבירת השב"ח נעבירה ללא כל עבירה נילוות).

לחומרה, שקלתי את עבורי הפלילי של הנאשם. לחובת הנאשם 4 הרשעות קודמות בעבירות שב"ח שבוצעו החל משנת 2008 ואילך. בגין אותן הרשעות נגזרו על הנאשם ארבעה עונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סORG ובריח. כמו- כן, בגין הרשעתו الأخيرة בעבירות שב"ח, נגזר על הנאשם מאסר מותנה בן 5 חודשים, אשר כאמור הינו בר הפעלה בהליך זה. למרות הטלתו של עונש מאסר מותנה, הרי פחות משנה לאחר מכן שב הנאשם נוכנס לתחומי ישראל שלא כדין, مثل היהזו דלת מסתובבת.

11. באיזון בין מכלול השיקולים, אני סבורת כי ראוי להעמיד את עונשו של הנאשם קרוב לرف הבינוי של המתחם שנקבע. אשר לאופן הפעלת המאסר המותנה - ברגיל, נוכח ההסדר הקבוע בסעיף 58 רשא לחוק העונשין, היה מקום להפעיל את עונש המאסר על-תנאי במצטבר באופן מלא לעונש שנגזר על הנאשם בגין התקיק הנוכחי. עם זאת, נוכח מכלול טיעוני של הסנגורו, אראה לחרוג במידת-מה מכלל זה ולהפוך באופן חלקית את המאסר המותנה שיופיע. לצד זאת, אשית על הנאשם עונש מאסר על-תנאי הצופה פניו עתיד, לבל ישוב ויוכנס לישראל בדרך שאינה חוקית. על הנאשם להפנים כי כניסה לישראל שלא כדין אינה פתרון ראוי לביעוותיו.

- .12. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:
- .א. חודשיים וחצי (2.5) מאסר בפועל, החל מיום מעצרו (2.9.2014).
- .ב. עונש המאסר המותנה בן 5 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 1561-07-13 בבית-משפט השלום בירושלים יופעל, כר שחודשיים מתוכו ירוצו בחופף ושלושה חודשים מתוכו ירוצו במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל על הנאשם בפסקה א' לעיל.
- סר-הכל ירצה הנאשם חמישה וחצי (5.5) חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.**
- .ג. מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שה הנאשם לא יעבור עבירה שבה הורשע.

זכות ערעור לבית-המשפט המחויז בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשע"ה, 21 אוקטובר 2014, בנסיבות הצדדים.